

ninger om at beskyttelsesverdige interesser skal få uttrykk i lovgivningen. Lovgiverne kan ikke avvise denne oppgaven uten å bli mistenkt for ikke å bry seg om vedkommende interesser. (Og ofte er det nok slik at de som avviser den, faktisk ikke bryr seg om dem). At loven er vanskelig å håndheve, er et argument som ikke blir tillagt større vekt av publikum og pressgrupper. Det fins en utbredt forventning om at lovgiverne skal beskytte viktige interesser ved å gi lover uten hensyn til om en effektiv håndheving er mulig. Og disse forventninger vil nok også i framtiden bli oppfylt i noen grad. En skal også være oppmerksom på at selv lover som blir dårlig håndhevet kan ha betydelige virkninger i den ønskete retning. Rettspolitisk blir det et spørsmål om å veie denne fordelen mot ulempene ved den urettferdige håndhevingen.

En del av problemet innen dette område av strafferetten består i at lovgiverne og håndheverne ikke begge på samme tid kan oppfylle de krav som stilles til dem. Lovgiverne skal beskytte en stadig økende mengde av gruppeinteresser, bl. a. ved straffebestemmelser rettet mot dem som krenker interessene. Og trass i at det bare er teknisk mulig å ta relativt få lovovertredere under slike omstendigheter, skal politi og dommere håndheve lovene rettfærdig, uten vilkårlighet. I denne konflikten mellom lovgiverens og håndheverens sosiale roller har vi et strategisk utgangspunkt for videre forskning.

Vilhelm Aubert.

Behandling af betinget dømte alkoholmisbrugere.

Foreløbige resultater.

HELLMUT SØRENSEN og KARL TEILMANN
forsorgssekretær læge

I Straffelovskommissionens betænkning om forsorgsdomme og betingede domme foreslås under forsorgsdomme bl. a., at der åbnes domstolene mulighed for i forbindelse med en forsorgsdom at pålægge tiltalte „at underkaste sig afvænningskur for misbrug af alkohol, narkotika eller andre medikamenter, om fornødent på hospital eller særlig anstalt“. (Udkast til Borgerlig straffelov, paragraf 56, stk. 2, 4).

Det fremgår af bemærkningen til forslaget (betænkningens side 31—32), at kuren skal gennemføres med de mindst mulige begrænsninger i den dømtes personlige frihed. Dette synspunkt tilgodeses ved den ambulante behandling, og det kan være af interesse at undersøge, hvorledes sådanne domme vil virke i praksis, hvilket er muligt, da der netop på dette punkt allerede nu er erfaringer fra betingede domme at bygge på.

Ved Dansk Forsorgsselskabs Århus afdeling har man opgjort, hvorledes det er gået de personer, der i tidsrummet 1. april 1951 til 15. marts 1954 har fået betinget dom eller er blevet betinget benådet på vilkår bl. a. af, at de underkaster sig behandling mod alkoholmisbrug (i regelen under anvendelse af antabus), og som er underkastet tilsyn af afdelingen.

Det drejer sig om i alt 37 personer, nemlig 4 kvinder og 33 mænd. Der er blandt disse personer kun een, der er recidiveret kriminelt, og domstolens reaktion herpå var en forlængelse af prøvetiden fra 3 til 4 år. Da den pågældende således stadig er under behandling, er han ikke udgået af materialet. Ved opgørelsen over resultaterne har man oplysninger om samtlige pr. 15. marts 1954. Man har vurderet resultatet ved et samlet skøn over hver enkelts tilstand på opgørelsestidspunktet og har her skelnet mellem 3 grader: I. stabiliserede, II. forhold tilfredsstillende og III. flydende. Man har her taget hensyn til såvel personernes forhold med hensyn til drikkeri som til den sociale og arbejdsmæssige situation. I første gruppe findes de personer, der virkelig synes at være stabiliserede i disse forskellige retninger. Man har ikke turdet henføre nogen til denne gruppe, før der var gået en nogenlunde lang observationstid; de korteste observationstider i denne gruppe er derfor 11 måneder. I anden gruppe kommer herved alle med kortere observationstid, som også har klaret sig på alle måder tilfredsstillende, men som man af hensyn til den korte observationstid ikke med sikkerhed tør henføre til første gruppe. I sidste gruppe findes de personer, hvis levned er uordentligt, eller som har gentagne recidiver til alkoholmisbrug, og hvor man derfor må se med betydelig skepsis på prognosen. Det skal dog atter understreges, at kun en enkelt af dem har haft kriminelt recidiv. 3 personer har p. gr. a. for kort observationstid ikke kunnet bedømmes.

Tabel 1 viser, hvorledes materialet fordeler sig i henseende til alder og standpunktsbedømmelse.

Tabel 1.

Alder	Standpunktsbedømmelse			Ialt	
	I	II	III		
20—24 år	1			1	
25—29 „	2	4	2	8	
30—34 „	2	5	1	8	
35—39 „	1	3	6	10	
40—44 „	1	4		5	
45—49 „		1		1	
50—54 „				0	
55—59 „		2		2	
60—64 „		2		2	
Ialt ..	3	4	21	9	37

Tabel 2 viser observationstiden i forhold til standpunktsbedømmelsen. Det skal bemærkes, at observationstiden ikke altid er tidsrummet fra domsafsigelsen til den 15. marts 1954, idet man i de tilfælde, hvor de domfældte forud for dommen selv har påbegyndt behandling mod alkoholmisbrug, har regnet observationstiden fra det tidspunkt, hvor behandlingen er påbegyndt, dersom denne er gennemført under fuld kontrol indtil dommen.

Tabel 2.

Obs. tid	Standpunktsbedømmelse			ialt	
	I	II	III		
0—3 mdr.	3			3	
3—6 „		6	1	7	
6—12 „	2	6	4	12	
12—24 „	1	7	2	10	
24—36 „		3	2	5	
ialt ..	3	3	22	9	37

I tabel 3 ses sammenhængen mellem standpunktsbedømmelse og tidligere kriminalitet. Man finder — som det vel kunne ventes — et lidt mørkere billede for de personer, der tidligere har været straffet, end for de ustraffede.

Tabel 3.

Tidl. straf.	Standpunktsbedømmelse			ialt	
	I	II	III		
ja	3	1	15	7	26
nej		3	6	2	11
ialt ..	3	4	21	9	37

Endelig har man foretaget en opgørelse over, hvilke behandlingsinstitutioner der har haft med de enkelte domfældte at gøre, og det viser sig, at klinikken for alkohollidende i Århus har haft 17, sociallægen i Århus 12, Århus arbejdsanstalt 1, privat læge i Århus 1, Horsens antabuscentral 4 og kredslægen i Silkeborg 2 domfældte til behandling.

De ovenfor anførte resultater kan ikke anses for hverken endelige eller for karakteristiske for behandlingsresultater af betinget dømt eller benådede alkoholmisbrugere. Det samlede materiale er for lille til, at man tør drage videregående slutninger, og observationstiden er endnu for kort til, at man tør stole på de opnåede resultater. Alligevel mener man, at det er af værdi for at danne sig et indtryk af, hvorledes disse retslige sanktioner virker, at man med mellemrum gør status op, så man kan se, i hvilken retning strømpilen peger. Det er vigtigt at fastholde, at det forelig-

gende materiale ikke har været gjort til genstand for nogen udvælgelse fra vor side. Alle, der opfylder de i indledningen nævnte kriterier, er medtaget, og på baggrund heraf finder man, at resultaterne er meget opmuntrende, så gode, at det med sikkerhed tør forudsiges, at man med længere observationstid og med større materiale ikke vil kunne holde standarden.

Det skal imidlertid understreges, at uanset hvor mange af de 37 domfældte, der senere måtte recidivere til fornyet kriminalitet, så er det tidsrum, som de har gennemlevet uden fornyet kriminalitet og for størstedelens vedkommende under menneskeværdige forhold og i arbejde, i sig selv et gode, både for de pågældende og for samfundet.

Hellmut Sørensen.

Karl Teilmann.

Kritik af Detention Centres.

Ved stud. jur. ERLING KRARUP.

Som omtalt i referatet af forhandlingerne ved den nordiske kriminalretskonference i Oslo i februar (NTFK 1954 pag. 6) er man i nordiske kriminalistkredse af den opfattelse, at tanken om en fængselsliggende korttidsbehandling for unge bør tages op til overvejelse. En sådan behandlingsform blev ved the Criminal Justice Act of 1948 s. 18 hjemlet i England, og det første Detention Centre blev åbnet den 25. august 1952. Ved overvejelserne om, under hvilken form en sådan behandling eventuelt skulle finde sted i de nordiske lande, kan den kritik af Detention Centret, der er fremsat af Mr. Norman MacKenzie i det engelske tidsskrift „The New Statesman and Nation“ den 16. januar 1954, være af interesse. I det følgende nummer af NS&N var der optaget en række meningstilkendegivelser om og kommentarer til artiklen, hvoraf et indlæg fra tilsynsrådets formand her skal gengives sammen med Mr. Norman MacKenzie's artikel¹⁾.

„Campsfield House, der ligger tilbagetrukket fra en bivej i udkanten af Kidlington flyveplads, ligner en dårlig planlagt underofficersmesse. Den kompakte toetages klods af røde mursten blev bygget lige før krigen som skadestue for Oxford, overtaget af RAF og derefter for 2 år siden udvalgt til at huse det første Detention Centre for unge lovovertrædere. Et højt ståltrådsbegn omgiver bygningen, udhusene og haven, som flere hold drenge er ved at opdyrke; hegnet er ikke så højt, at

¹⁾ Iøvrigt kan henvises til The Journal of Criminal Law, 1953, pag. 18ff, hvor der gives en kort redegørelse for behandlingens form og klienteletets udvælgelse, og pag. 320ff, hvor to tilfælde, hvor Detention Centre er blevet anvendt, samtidig med at der er givet betinget domsudsættelse for et andet forhold, omtales.